

— Отъ кждѣ идешъ, малко човѣче, го запиталъ дърварьтъ.

— Отъ далечни страни ида, чичо. Моля ти се, вземи ме за слуга. Ще ти помагамъ да отсичаме дебелинѣ дървета, се замолило момчето.

— Живѣй си у дома свободно, добро момче! Корица хлѣбъ, капка вода, ето твоята храна. Въ нищо нѣма да ми прѣчишъ. А колкото за твоята помощъ, азъ ти благодаря. Ти си тѣй мѣничко. . .

Заживѣли си двамината другарски. Стане сутринь дърварьтъ: клѣцъ, клѣцъ . . . съ брадвата,

потъ го облива, а пу-
стото дър-
во и не у-
сѣща, чего
сѣкатъ. . .

А въ това
врѣмеюна-

кътъ връзва съ мустациѣ си
стотина дървета, раздвижва

ги, извиква, дръпва се и изведнажъ всички вързани дървета рухватъ отрѣзани на земята. . .

Наближава обѣдъ. Отива дѣдото въ рѣката да налови риба. Гази, цапа... нищо... А въ това врѣме момчето сѣда на брѣга, разпуска своитѣ рунтави мустаци изъ рѣката и за нѣколко минути навръзва съ тѣхъ сума риба, издръпва мустаци и цѣли купчини прѣсна риба се бѣлва на поляната. . .

А колко е скромно и доволно: само една рибка изяда, заедно съ двѣ-три хлѣбни трошички, изпива 5-6 капки козе-млѣко, тѣ си имали една млѣчна козица, и сладко си заспивало. . .

